

Kui nende wannem poeg Jaan ühheksa aastaseks sai, siis nemmad kül ei tarvi-
tanud enam woera karjalast, agga ollid
isse jälle seitse suga sõmas, Hans ja Ewa
omma wie lapsesga. Olli kül wannemattel
murret leirwa pallukesse pärrast! Agga et
nemmad ikka mõtlesid Jummal peäle, sag-
gedaste luggesid pühha kirja, pallusid ja
tännasid, siis ollid nemmad ka allati roe-
moga walmis tõle. Sedda wiisi siggis
nende tõ, ja Jummal andis waggade lei-
wale jätke.

Mil wiisil arwad sa, et Killari rahwas
ommeti omma leiba saiwad? Kas Hans
laks allati pukoormaga linna? Kas sai sal-
lamahti siit ja sealt kaupa ja kauplemise
asjo? Kas warraštae koera kombineel moisa
reiest, moisa heinama pealt? Ei mitte!
Hans kartis Jummalat, ei mitte silmakir-
aks kui sallalikkud ilma peal; temma kar-
tis Jummalat waggast süddamest, ja sepär-

rast ei putunud temmašse warguše egga
pettuše himmo. Agga pukoormaga ei
woinud temma linna minna, sest metsa
suurt ei olnud ümberringi, ja sedda enna-
maks ei antud, kui tarbepuukš, iggaüh-
hele arro mõda, ja peäle keik sedda on lin
seitsekümmed wersta Tamma küllast ärra.

Hans kartis Jummalat ja ütles sagge-
daste omma laste wasto, kui need toeka-
maks kaswid: „Jõsanda tahtminne on,
„et meie peame omma palle higgi sees
„omma leiba sõma Sepärrast ärgem
„töödinegem ärra tööd teggemast, ja
„sedda ikka Temma pühha tahtmist mõ-
„da; diged tööd, mis Temma sanna
„käsoga ühte sünnis, ja se õige tõ sago
„ikka õiete tehtud, et meie ei lähhá laisaks,
„egga wõtta meest ärra heita, egga lia
„murrega süddant koormada. Kui wõib
„olla, ärge seiske tööd teggematta, ja tööd
„tehhes mõtlege: Nüüd tahhan taewast